MELCHIOR WATHELET
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2015. november 19.[1]

C-99/15. sz. ügy

Christian Liffers
kontra
a Producciones Mandarina SL és
a Mediaset España Comunicación SA, korábban Gestevisión Telecinco SA

(a Tribunal Supremo [legfelsőbb bíróság, Spanyolország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatalra utalás — Szellemi tulajdon — Audiovizuális mű — 2004/48/EK irányelv — 13. cikk — Kártérítés — Összeg — Nem vagyoni kár — Megállapítási módszer”

I – **Bevezetés**

1. A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv[2] 13. cikke (1) bekezdésének értelmezésére irányul.

2. Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság, a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) arra vár választ a Bíróságtól, hogy milyen terjedelmű kártérítést igényelhet a szellemi tulajdonjog megsértése folytán sérelmet szenvedett fél, továbbá arra, hogy ki van-e esetleg zárva ebből a kártérítésből a nem vagyoni kár.

II – **A jogi háttér**

A – *Az uniós jog*

3. A 2004/48 irányelv (10) preambulumbekezdése szerint ezen irányelv célja „a [tagállami] jogszabályok egymáshoz való közelítése egy magas, egyenértékű és egységes védelmi szint belső piacon belüli biztosítása érdekében”.

4. Ugyanezen irányelv (26) preambulumbekezdése kimondja, hogy „[a]z olyan jogsértő által elkövetett jogsértésből fakadó sérelem orvoslása érdekében, aki úgy fejti ki a tevékenységet, hogy tudja, vagy kellő gondosság mellett tudnia kellene, hogy az jogsértést valósít meg, a jogosult részére fizetendő kártérítés összegének figyelemmel kell lennie valamennyi irányadó szempontra, így például a jogosult elmaradt hasznára vagy a jogsértő által elért jogtalan haszonra, valamint szükség esetén a jogosult által elszenvedett nem vagyoni kárra. Ehelyett, például amennyiben nehéz lenne számszerűsíteni a

1 — Eredeti nyelv: francia.

2 — HL L 157, 45. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 2. kötet, 32. o.

ténylegesen elszenvedett kár összegét, a kár összegét olyan kritériumok alapján is meg lehet állapítani, mint a jogdíjak vagy licencdíjak, amelyeket a jogsértőnek fizetnie kellett volna, ha engedélyt kért volna az érintett szellemi tulajdonjog felhasználására. Ennek célja nem az, hogy büntető jellegű kártérítés előírásának kötelezettségét vezesse be, hanem hogy objektív kritériumon alapuló, kiegyenlítő jellegű kártérítést tegyen lehetővé, figyelembe véve azokat a költségeket, amelyek a jogosult oldalán például a jogsértés megállapításával és az elkövetőjének felkutatásával összefüggésben merültek fel."

5. Ugyanezen 3. cikk (2) bekezdése szerint „[e]zeknek az intézkedéseknek, eljárásoknak, valamint jogorvoslatoknak ezen túlmenően hatásosnak, arányosnak és elrettentőnek kell lenniük, és úgy kell őket alkalmazni, hogy a jogszerű kereskedelemnek ne állítsanak korlátokat, és hogy az azokkal való visszaélés esetére biztosítékok rendelkezésre álljanak".

6. Ezen irányelv „Kártérítés" című 13. cikke végül az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes bíróságok a sértett fél kérelmére elrendeljék, hogy a jogsértő, aki tudta, vagy kellő gondosság mellett tudnia kellett volna, hogy jogsértést valósít meg, a jogosult számára a jogsértés folytán elszenvedett tényleges kárnak megfelelő kártérítést fizessen.A bíróságok a kártérítési összeg megállapításakor:

a) figyelembe vesznek minden megfelelő szempontot, úgymint a kedvezőtlen gazdasági kihatásokat, ideértve a sértett fél elmaradt hasznát, a jogsértő jogtalan gazdagodását, és indokolt esetben a nem tisztán gazdasági tényezőket, mint a jogosultnak a jogsértés által okozott nem vagyoni kárát,

vagy

b) az a) bekezdés [helyesen: pont] alkalmazása helyett a kárt indokolt esetben átalányösszegben állapíthatják meg olyan tényezők alapján, mint legalább azon díjazás vagy jogdíjak összege, amely a jogosultat megillette volna, ha az adott szellemi tulajdonjog felhasználására a jogsértő engedélyt kért volna.

(2) Azokban az esetekben, amelyekben a jogsértő úgy fejtette ki tevékenységét, hogy nem tudta, vagy kellő gondosság mellett nem kellett tudnia, hogy jogsértést valósít meg, a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a bíróságok rendeljék el a gazdagodás megtérítését vagy kártérítés fizetését, amelynek összegét előre meghatározhatják."

B – *A spanyol jog*

7. A szellemi tulajdonjogok és iparjogvédelmi jogok érvényesítési eszközeinek bővítéséről, valamint különböző közösségi rendeletek alkalmazását megkönnyítő eljárásjogi szabályok megállapításáról szóló, 2006. június 5-i 19/2006. sz. törvénnyel (ley 19/2006, de 5 de junio de 2006, por la que se amplían los medios de tutela de los derechos de propiedad intelectual e industrial y se establecen normas procesales para facilitar la aplicación de diversos reglamentos comunitarios) (BOE 134. sz., 2006. június 6., 21230. o.) módosított, a szellemi tulajdonról szóló, egységes szerkezetbe foglalt törvény (Texto Refundido de la Ley de Propiedad Intelectual, a továbbiakban: TRLPI) 140. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A megsértett jog jogosultját megillető kártérítésnek nemcsak az elszenvedett veszteség értékét, hanem a jogának megsértése folytán elmaradt haszon értékét is tartalmaznia kell. A kártérítési összeg adott esetben magában foglalhatja a vizsgálati költségeket, amelyek a bírósági eljárás tárgyát képező jogsértés elkövetésére vonatkozó megalapozott bizonyítékok megszerzése kapcsán merülnek fel.

(2) A kártérítés, a sértett választása szerint, az alábbi szempontok valamelyike alapján állapítható meg:

a) A kedvezőtlen gazdasági kihatások, többek között a sértett fél elmaradt haszna, valamint az a haszon, amelyet a jogsértő a jogtalan felhasználás folytán szerzett. A nem vagyoni kárt a fennálló gazdasági károk bizonyítottságának hiányában is meg kell téríteni. Ennek megállapításához figyelembe kell venni a jogsértés körülményeit, a sérelem súlyosságát és a mű jogtalan terjesztésének mértékét.

b) Az az összeg, amelyet a sértett jövedelemként szerzett volna, ha a jogsértő az adott szellemi tulajdonjog felhasználására engedélyt kért volna".

III – **Az alapügy tényállása**

8. Ch. Liffers a *Dos patrias, Cuba y la noche* (Két haza, Kuba és az éjszaka) című audiovizuális alkotás rendezője, forgatókönyvírója és producere. Ez a mű, amely számos filmfesztiválon több díjat is kapott, Havanna (Kuba) különböző lakóinak hat személyes és bizalmas történetét mutatja be.

9. A Producciones Mandarina SL (a továbbiakban: Mandarina) dokumentumfilmet készített a kubai gyermekprostitúcióról, amely rejtett kamerával felvett bűncselekményeket mutatott be. E dokumentumfilmben néhány részlet szerepelt a *Dos patrias, Cuba y la noche* című műből, anélkül hogy erre engedélyt kértek volna Ch. Liffers-től. A dokumentumfilmet a Telecinco spanyol televíziós csatorna sugározta, amelynek tulajdonosa a Mediaset España Comunicación SA (a továbbiakban: Mediaset), a műsor nézettsége pedig 13,4% volt.

10. Ch. Liffers keresetet nyújtott be a Juzgado de lo Mercantil de Madrid (madridi kereskedelmi bíróság) előtt a Mandarina és a Mediaset ellen, amelyben többek között azt kérte az említett bíróságtól, hogy kötelezze az utóbbiakat a szellemi tulajdonjogai bármilyen megsértésének abbahagyására, továbbá kötelezze az utóbbiakat a felhasználási jogai megsértése címén 6740 euró, az őt ért nem vagyoni kár megtérítése címén pedig 10 000 euró további összeg megfizetésére.

11. A művére vonatkozó felhasználási jogok megsértése miatti kártérítés kiszámításához Ch. Liffers a „feltételezett díjazásra" vagy „feltételezett jogdíjra" vonatkozó szempontot alkalmazta, azaz a díjazás vagy a jogdíjak azon összegét vette figyelembe, amely őt megillette volna, ha a szóban forgó szellemi tulajdonjog felhasználására a Mandarina és a Mediaset engedélyt kért volna. Ebből a célból az audiovizuális művek előállítóinak közös jogkezelő szervezetének (Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales) díjait alkalmazta. Ch. Liffers a nem vagyoni kárra vonatkozó kárérítést átalányösszegben számította ki.

12. A Juzgado de lo Mercantil de Madrid (madridi kereskedelmi bíróság) részben helyt adott Ch. Liffers keresetének, és többek között arra kötelezte a Mandarinát és a Mediasetet, hogy fizessenek meg Ch. Liffers részére 3 370 eurót az e jogsértéssel okozott kár miatt, valamint 10 000 eurót az okozott nem vagyoni kár miatt.

13. A elsőfokú eljárásban hozott határozat elleni fellebbezés alapján eljáró Audiencia provincial de Madrid (madridi tartományi bíróság) 962,33 euróra csökkentette a feltételezett díjazásra vonatkozó szempont szerint fizetendő kártérítést, és teljes egészében hatályon kívül helyezte a Mandarina és a Mediaset kötelezését a Ch. Lifferst ért nem vagyoni kár megtérítésére. Ez utóbbi ugyanis a TRLPI 140. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti, feltételezett díjazásra vonatkozó szempont alapján kiszámított kártérítést igényelte. Márpedig az Audiencia Provincial de Madrid (madridi tartományi bíróság) szerint ez a szempont alternatív jellegű az említett cikk (2) bekezdésének a) pontjában foglalt másik szemponthoz képest, hiszen ez utóbbi rendelkezés egyedül a nem vagyoni kártérítést teszi lehetővé. E bíróság szerint a két szempont kombinációja nem megengedett.

14. Az Audiencia Provincial de Madrid (madridi tartományi bíróság) ítélete ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmében Ch. Liffers a nem vagyoni kártérítés visszavonását vitatja, és úgy érvel, hogy ez a kártérítés független a TRLPI 140. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjában megállapított kártérítési szempontok közötti választástól.

15. Az e felülvizsgálati kérelem alapján eljáró Tribunal Supremónak (legfelsőbb bíróság) kétségei vannak a TRLPI 140. cikke (2) bekezdése b) pontjának értelmezését illetően, amely rendelkezés a 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdése második albekezdése b) pontjának a spanyol jogba történő átültetésére irányul.

IV – **Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem és a Bíróság előtti eljárás**

16. A Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) a 2015. január 12-i, a Bírósághoz 2015. február 27-én érkezett határozatával ennélfogva felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„A 2004/48 irányelv 13. cikkének (1) bekezdését lehet-e úgy értelmezni, hogy a szellemi tulajdonjog megsértése folytán sérelmet szenvedett fél, aki azon díjazás vagy jogdíjak összege alapján követel vagyoni kártérítést, amelyek őt megillették volna, ha az adott szellemi tulajdonjog felhasználására a jogsértő engedélyt kért volna, ezenfelül nem kérheti a számára okozott nem vagyoni kár megtérítését?”

17. Írásbeli észrevételt terjesztett elő Ch. Liffers, a Mandarina, a Mediaset, a spanyol, a német, a francia és a lengyel kormány, valamint az Európai Bizottság. Az eljárás írásbeli szakasza végén a Bíróság úgy ítélte meg, hogy elegendő információval rendelkezik ahhoz, hogy a Bíróság eljárási szabályzata 76. cikke (2) bekezdésének megfelelően tárgyalás tartása nélkül hozzon határozatot.

V – **Elemzés**

18. Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésével a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) lényegében arra keresi a választ, hogy a 2004/48 irányelv 13. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az lehetővé teszi a szellemi tulajdonjog megsértése folytán sérelmet szenvedett fél számára, aki azon díjazás vagy jogdíjak összege alapján követel vagyoni kártérítést, amelyek őt megillették volna, ha az adott szellemi tulajdonjog felhasználására a jogsértő engedélyt kért volna, hogy ezenfelül az általa elszenvedett nem vagyoni kár megtérítését is követelje?

19. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit, hanem annak szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az említett rendelkezés részét képezi. [3]

20. Márpedig a jelen esetben a 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdésének szövege, szerkezete, és a teleologikus értelmezés alapján arra a következtetésre jutottam, hogy ezt a rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy az a szellemi tulajdonjog megsértése folytán sérelmet szenvedett bármely személy számára lehetővé teszi, hogy az okozott nem vagyoni kár megtérítését követelje, méghozzá a vagyoni kár megtérítéséhez választott módszertől függetlenül.

3 — Lásd különösen: Yaesu Europe ítélet (C-433/08, EU:C:2009:750, 24. pont); Brain Products ítélet (C-219/11, EU:C:2012:742, 13. pont); Koushkaki-ítélet (C-84/12, EU:C:2013:862, 34. pont); Lanigan-ítélet (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 35. pont).

A – *A 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdése második albekezdésének szövege*

21. A 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdése második albekezdésének b) pontjában javasolt alternatív módszer szerint: „a kárt indokolt esetben átalányösszegben állapíthatják meg olyan tényezők alapján, mint *legalább* azon díjazás vagy jogdíjak összege, amely a jogosultat megillette volna, ha az adott szellemi tulajdonjog felhasználására a jogsértő engedélyt kért volna” [4].

22. Anélkül, hogy ebből végleges következtetést vonnék le arra vonatkozóan, hogy az esetleges nem vagyoni kár megtérítése lehetséges-e a 2004/48 irányelv 3. cikke (1) bekezdése második albekezdésének b) pontja alapján, meg kell állapítani, hogy e rendelkezés szövege kifejezetten feljogosít a szokás szerint fizetendő „díjazástól vagy jogdíjaktól” eltérő egyéb tényezők figyelembevételére. Az említett tényező minimumjellege egyértelműen következik a rendelkezés szövegének francia nyelvű változatában használt „legalább” szóból. Ez a minimumjelleg a rendelkezés többi nyelvi változatából is egyértelműen kitűnik. [5]

23. A 2004/48 irányelv 3. cikke (1) bekezdése második albekezdésének b) pontjának bevezetésében használt „az a) bekezdés [helyesen: pont] alkalmazása helyett” fordulat nem módosít ezen az értelmezésen.

24. A 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdésének rendszertani elemzése ugyanis azt igazolja, hogy noha a második albekezdés a) és b) pontjának megfogalmazása alternatív lehetőségeket kínál, azok csak abban az értelemben alternatív lehetőségek, hogy ugyanazon eredmény elérésének kétféle módon történő eléréséről van szó.

B – *A 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdésének rendszertani értelmezése*

25. A rendszertani megközelítés alapján azt kell megállapítani, hogy az e cikket, vagy még inkább annak egyik bekezdését alkotó albekezdések olyan egységet képeznek, amelyek rendelkezéseit nem lehet elkülönülten vizsgálni. [6] Márpedig noha a 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdésének második albekezdése iránymutatást ad a tagállami bíróságoknak arról, hogy a szellemi tulajdonjogok megsértése esetén hogyan állapítsák meg a kárt, a 13. cikk (1) bekezdésének első albekezdése a nyelvi változatok többségében kifejezetten megjelöli, hogy ezeknek a bíróságoknak azt kell elrendelniük, hogy „a jogsértő, aki tudta, vagy kellő gondosság mellett tudnia kellett volna, hogy jogsértést valósít meg, a jogosult számára a jogsértés folytán elszenvedett *tényleges kárnak megfelelő* kártérítést fizessen” [7].

26. A 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdésének rendszertani elemzése tehát azt tárja fel, hogy a második albekezdés állapítja meg azokat a *módszereket*, amelyeket az első albekezdésben rögzített *eredmény* elérése érdekében lehet alkalmazni. Márpedig ez az eredmény valójában „a jogsértés folytán elszenvedett tényleges” kár megtérítése. [8]

4 — Kiemelés tőlem.

5 — Lásd különösen a spanyol, a cseh, a német, a görög, az angol, az olasz, a holland, a portugál, illetőleg a szlovák nyelvű változatokban a következő kifejezéseket: „cuando menos”, „alespoň”, „mindestens”, „τουλάχιστον”, „at least”, „per lo meno”, „als ten minste”, „no mínimo”, és „prinajmenšom”.

6 — Lásd ebben az értelemben: Sodiaal International ítélet (C-383/14, EU:C:2015:541, 25. pont).

7 — Kiemelés tőlem. A „tényleges” szó nem szerepel a 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdése szövegének dán, észt, lett és holland nyelvű változatában. Mindazonáltal a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint egy uniós jogi rendelkezés valamely nyelvi változatának megfogalmazása nem szolgálhat e rendelkezés értelmezésének kizárólagos alapjául, illetve e tekintetben nem élvezhet elsőbbséget más nyelvi változatokkal szemben. Az uniós jog rendelkezéseit ugyanis egységesen kell értelmezni és alkalmazni az Európai Unió valamennyi nyelvén készült változatok figyelembevételével. Valamely uniós jogi szöveg egyes nyelvi változatai közötti eltérés esetén a szóban forgó rendelkezést azon szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel kell értelmezni, amelynek az a részét képezi (lásd ebben az értelemben: Léger -ítélet, C-528/13, EU:C:2015:288, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a jelen esetben azon kívül, hogy a „tényleges” szó majdnem mindegyik nyelvi változatban szerepel, a rendelkezés egészében vett szövegéből (lásd a fenti A címet) és a teleologikus értelmezésből (lásd a fenti C címet) azon értelmezés elfogadása következik, amely szerint a megtérítendő kár a *ténylegesen* elszenvedett kár.

8 — A 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontja.

27. Következésképpen a 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdése szövegkörnyezetének értelmezéséből szintén az következik, hogy a szellemi tulajdonjog megsértése folytán elszenvedett kár megtérítése során el kell fogadni az esetleges nem vagyoni kár figyelembevételét. Ilyen körülmények között ugyanis „azon díjazás vagy jogdíjak összege, amely a jogosultat megillette volna, ha az adott szellemi tulajdonjog felhasználására a jogsértő engedélyt kért volna”, csak *egy részét* fejezi ki a szóban forgó jog jogosultja által ténylegesen elszenvedett kárnak, azonban nem fejezi ki azt a kárt, amely őt *ténylegesen* érte.

28. Anélkül, hogy a jelen esetben arról volna szó, hogy a szellemi tulajdonjog megsértőjét büntető jellegű kártérítés megfizetésére kötelezznék,[9] számomra aligha tűnik vitathatónak, hogy a nem vagyoni kár – éppúgy, mint többek között a jóhírnév megsértése – annak bizonyítása esetén a szerző által ténylegesen elszenvedett kár önálló összetevője lehet.[10]

29. A 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdése második albekezdésének b) pontja szerinti alternatív módszer tehát az elszenvedett kár megállapítására vonatkozó szempontok kialakításának minősül, és annak nem az a célja, hogy megváltoztassa az említett kár megtérítésének terjedelmét.

C – *A 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdésének teleologikus értelmezése*

30. Megállapítom végül, hogy az ezzel ellentétes értelmezés – amely a ténylegesen elszenvedett kár megtérítése során a nem vagyoni kár elutasítását eredményezné – úgyszintén ellentétes volna a 2004/48 irányelv által követett célokkal.

31. A 2004/48 irányelv (10) preambulumbekezdése ismerteti az európai uniós jogalkotó által követett célokat. E preambulumbekezdés szerint az irányelv célja „a [tagállami] jogszabályok egymáshoz való közelítése egy magas, egyenértékű és egységes védelmi szint belső piacon belüli biztosítása érdekében”.

32. E célkitűzés alapján a 2004/48 irányelv 3. cikkének (2) bekezdése kifejezetten előírja, hogy a jogorvoslatoknak „ezen túlmenően hatásosnak, arányosnak és *elrettentőnek* kell lenniük, és úgy kell őket alkalmazni, hogy a jogszerű kereskedelemnek ne állítsanak korlátokat, és hogy az azokkal való visszaélés esetére biztosítékok rendelkezésre álljanak”[11].

33. E körülmények között nem volna logikus, ha a szellemi tulajdonjog jogosultjának megítélt kártérítésből kizárnánk a nem vagyoni kár megtérítését, amennyiben ez a jogosult a vagyoni kára megtérítésének igénylése során a 2004/48 irányelv 13. cikke (1) bekezdése második albekezdésének b) pontja szerinti átalánymódszert választja.

9 — Úgy tűnik, hogy a büntető jellegű kártérítés megítélésének lehetősége a jogtudományban vita tárgyát képezi. J.-C. Galloux szerint a 2004/48 irányelv végleges változatából kihagyták ez a fogalmat. Mindazonáltal, ugyanezen szerző szerint, noha az irányelv által használt szó csak azt jelzi, hogy a kártérítés kiszámításánál a ténylegesen elszenvedett kárt kell alapul venni, ennek a kiszámításnak „nem feltétlenül kell erre korlátozódnia” (Galloux, J-C. „La directive relative au respect des droits de propriété intellectuelle”, *Revue trimestrielle de droit communautaire*, 2004., 698. o.). Ugyanebben az értelemben lásd: Benhamou, Y. „Compensation of damages for infringements of intellectual property rights in France, under Directive 2004/48/EC and its transposition law – new notions?”, *International Review of Intellectual Property and Competition Law*, 2009., 40(2), 125. o., különösen 140. és 143. o. Ezzel szemben M. Buydens határozottan bírálja ezt a megközelítést a kár teljes megtérítésének elve alapján, amely szerint a *teljes* kárt kell megtéríteni, de azon kívül semmit (Buydens, M., „La réparation des atteintes aux droits de propriété intellectuelle”, *Actualités en droits intellectuels*, UB3, Bruylant, 2015. 407–434. o., különösen 408. és 417. o.). E szerző szerint a 2004/48 irányelv 13. cikkének (1) bekezdésében a „tényleges” határozószó alkalmazása is ezen elv megerősítése mellett szól (i. m., 411. o.).

10 — Lásd ebben az értelemben Buydens, M., „La réparation des atteintes aux droits de propriété intellectuelle”, *Actualités en droits intellectuels*, UB3, Bruylant, 2015., 407–434. o., különösen 416. és 429. o.; Borghetti, J.-S. „Punitive Damages in France”, Koziol, H. és Wilcox, V. (szerk.), *Punitives Damages: Common Law and Civil Law Perspectives*, Tort and Insurance Law, vol. 25, 2009, 55–73. o., különösen 26. o., valamint Gautier, P.-Y., „Fonction normative de la responsabilité: le contrefacteur peut être condamné à verser au créancier une indemnité contractuelle par équivalent”, *Recueil Dalloz*, 2008., 727. o., különösen 5. sz.

11 — Kiemelés tőlem.

34. E kizárás következtében ugyanis megszűnne a kötelezés bármilyen elrettentő hatása, mivel a jogsértés elkövetőjének csak azt az összeget kellene megtérítenie a jogosult számára, amelyet az említett jog tiszteletben tartása esetén kellett volna fizetnie, amely összeg alacsonyabb is lehetne a tényleges kárnál. Következésképpen az ilyen kötelezés nem felelne meg a szellemi tulajdonjogok magas védelmi szintjének biztosítására vonatkozó uniós jogalkotói szándéknak.

35. Az ilyen korlátozás magát a védelem hatékonyságát tenné kétségessé. A jelen esetben azonban a 2004/48 irányelv által követett célról van szó, amelynek elérését a tagállamoknak biztosítaniuk kell. [12] Ugyanis, amint azt a Bizottság az írásbeli észrevételeiben helyesen hangsúlyozza, ha elfogadjuk a nem vagyoni kár kizárását, akkor a jogkövetkezmények a jogsértő tekintetében ugyanazok lesznek függetlenül attól, hogy engedély nélkül többszöröz valamely művet, vagy jogszerűen jár el, és engedélyt kér. [13]

VI – **Végkövetkeztetések**

36. Tekintettel a 2004/48 irányelv 13. cikkének (1) bekezdésében használt kifejezésekre, e rendelkezés szerkezetére, valamint az általa követett célokra, azt javaslom, hogy a Bíróság a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) által feltett kérdésekre a következőképpen válaszoljon:

„A szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 13. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az lehetővé teszi a szellemi tulajdonjog megsértése folytán sérelmet szenvedett fél számára, aki azon díjazás vagy jogdíjak összege alapján követel vagyoni kártérítést, amelyek őt megillették volna, ha az adott szellemi tulajdonjog felhasználására a jogsértő engedélyt kért volna, hogy ezenfelül az általa elszenvedett nem vagyoni kár megtérítését is követelje.”

12 — Lásd ebben az értelemben: L’Oréal és társai ítélet (C-324/09, EU:C:2011:474, 131. pont).

13 — A Bizottság észrevételeinek 29. pontja.